

Deník závisláka

Mia Lemie



Deník závisláka

Mia Lemie

Pátek 11. května

Právě jsem přišel večer domů z práce. V ruce si nesu pizzu a litr energetáku. Měl jsem v plánu propařit celou noc. Hodil jsem sprchu, abych byl fit a pizzu do trouby. Tohle bude super večer. Úplně jsem cítil jak se na mě má „Černá Masajka“ těší (můj PC). Okna mám permanentně zastřená, aby mě světlo z ulice nerušilo. Nic nebránilo tomu abych si sedl do svého superluxusního koženého křesla. Energeták položit na stůl vedle klávesnice, prokřupat prsty a jdeme na věc.

Sahám Masajce na čudlík, zmáčknou, Masajka pípne, na monitoru se objeví modré okno a pak tma.

Do řiti co to je? Tlak vysoký jak Tatry mě zvedal z křesla. Řekl jsem si to chce klid. Masajce udělám tvrdý restart a doufám že to rozchodí. Masajka opět pípne, na monitoru zase to pošahané modré okno. Tentokrát jsem si ho stihl přečíst. FATAL ERROR.

Říkám si proč zrovna já. Pak jsem hodil od nervů energetákem přes celý pokoj. Zkousím Masajku vypnout úplně na zdroji. Modlím se aby to vyšlo. Mám vplánu dodělat level a né tady čumět na zhaslý monitor. Opět zapínám. Píp, modré okno, chytám další nervy a to mi dotoho smrdí připálená pizza pod nos. Bože to je den.

O 5 minut později.

Pizza to nebyla, tak to asi zasmradlo něco jiného. Doufám že né Masajka. Odpojuji všechny kabely od Masajky a vytahuju ji na stůl. Šroubovákem sundávám bočnici. Už vím co to zasmradlo. Základní deska. Proklínám všechny svaté. Kašlu na to, jdu spát. Ráno je moudřejší večera.

Sobota 12. května

Byla to ta nejhnusnější noc v mém životě. Místo toho abych usnul a měl sílu se s Masajkou ráno vypořádat, tak jsem čumákoval do tmy. Zabral jsem až tehdy, když jsem od zlosti ve 2 ráno rozbil o stěnu tikající budík. Na snídani si dávám tu pizzu z večera. Koukám na otevřenou Masajku a říkám jí „holka to bude dobrý“ Už mi začíná první fáze debility a to nejsem ani 24 hodin bez PC. Rozebírám masajku do posledního šroubku. Základní desku strkám do batohu a valím do opravy.

Odpoledne.

Tak jsem se vrátil naštvaný jak to hovado. Oprava není možná. Dokonce mi radil ať si u něho koupím nové PC. Copak jsem milionář. Prachy z roboty mi vystačí jen tak tak. Měl jsem chuť toho technika praštit přes hlavu.

Večer.

Volám kámošovi Zdenovi jestli náhodou neví co stím. Je to frajer do elektroniky. Bohužel má dost blbou zálibu a to v chlastu. Já blbec jsem mu musel volat, když byl zrovna v hospodě. Ten debil nechtěl vůbec poslouchat o co mi jde a pořád dokola mlel to samé „neštví mě a pojď na pivo“. No úplně mám chuť se dívat na ten jeho ožralý ksicht. Zkusím mu zavolat ráno.

Neděle 13. května

Tahle noc už byla lepší. Sice mě někdo v noci vzbudil ve 3 jak huláká na celé sídliště „Irenko miluju tě“. Být Irenkou tak mu jednu fláknou a už si nevrzne. Snídám normální snídani, což u mě není zvykem. Masajka je na odpis a já uvažuju co budu dělat. Peníze na nové PC nemám. Moje poslední spása je Zdeno. Nebere mi mobil. Úplně ho vidím jak leží zlomený v

gauči. Ten jen tak asi nevstane. Roztáhl jsem závěsy. Jsem skoro slepý. To slunko by mělo nafasovat tlumič na ty paprsky. Až teď jsem viděl co způsobil ten hozený energyťák. Celá stěna je ulepená a špinavá. No uklízet to nebudu.

Jdu ven, snad přijdu na nové myšlenky.

Večer.

Flákal jsem se celý den po městě. Asi dvě hodiny jsem slintal před výlohou PC prodejny. Nedivil bych se kdyby někdo na mě zavolal sanitku, že utekl blázen z Bohnic. Volám opět Zdenovi. Konečně mi to zvedl a střízlivý. Bohužel mi řekl to samé co technik z obchodu.

Doma zapínám tu velkou černou věc v obýváku. Na Nově nuda, na Primě nuda, ČT1, ČT2 nuda. To snad není možný. Proč vůbec vysílají když na to nikdo nečumí. Jdu spát. Stejně ráno valím do práce.

Pondělí 14. května

Další z debilních dnů. Ráno jsem zaspal. Nezvonil mi budík. Do práce přicházím pozdě. Šéf si mě volá stranou od ostatních a říká mi že mi strhává prémii za pozdní příchod. Blbec. Je mu 42, bydlí u matky a tady na mě bude hrát machra. Po práci si kupuju noviny. Snad se aspoň večer zabavím čtením něčeho zajímavého. Na první straně vidím „Bude se všechno zdražovat“. Super a žrát budu omítku ne? Za 20 minut jsem noviny prolistoval a nenašel jsem nic co by mě zaujalo. Další zbytečně vyhozené peníze. Pak mě zaujal inzerát s nabídkou brigády. To je supr nápad. Udělám si nějakou brigádu navíc a koupím si nové PC. Volám tam. Zvedla to ženská (aspoň myslím, podle hlasu se to nedalo poznat. Kdo ví, možná nějaká „mužatka“). Jedná se o roznášení reklamních letáků za 5 halířů za kus. Se zbláznili, 5 halířů. To budu roznášet roky než si něco vydělám, ale nějak se začít musí. Domluvil jsem si schůzku druhý den po práci.

Úterý 15. května.

Po práci utíkám do firmy s názvem Bobkova reklamní agentura. Bože dej mi sílu abych se jim tam nevysmál do ksichtu. Takový název může napadnout jenom cvoka. Čekám s dalšími lidmi na chodbě. Všichni vypadají jako socky a jeden dokonce jako bezďák (poznal jsem ho podle zápachu). Konečně jsem na řadě. V kanclu na mě čeká obrovská ženská. Klidně by mohla dělat wrestling. Když promluvila, poznal jsem že je to ta baba se kterou jsem telefonoval včera. Probíhal pohovor typu jak se jmenujete, jaké máte zkušenosti s touhle prací, jaké máte záliby. Co jim je dotoho jaké mám záliby? Na co to potřebujete vědět? Vždyt budu jenom roznášet reklamní letáky. Vrchol bylo to, že jsem měl nakreslit strom. Čumím na ni jak tele. Trvala na tom. Řekl jsem si fajn, tak jo. Nakreslil jsem jí tam takový strom že by i Tarzan záviděl. Pak mi řekla že je to druh psychotestu. Nakonec jsem tu práci dostal. Jsem na sebe hrdý. Mám se dostavit další den pro letáky a plánek kam všude mám ty letáky roznést. Cestou domů jsem si u vietnamců koupil nový budík, který netiká. Doma počítám kolik letáků budu muset roznést, abych si vydělal 10 tisíc. Bože já jsem blbec, 200 000. Už teď lituju moje nohy. Jsem zvyklý sedět a né litat po celém městě s napráskaným báglem. Jdu radši spát.

Středa 16. května

Ráno jsem opět zaspal do práce. Budu si muset pořídit jiný budík a určitě né od těch rákosníků z vietnamu. V práci mi šéf vyhrožoval, že pokud se to bude opakovat tak mi dá výpověď. To už bych se s Masajkou mohl rozloučit úplně. Naštěstí mi tentokrát nesebral žádné prachy (asi v noci zašel do bordelu) a tím mi udělal radost. Že by se karta už obracela a já přestal mít smůlu? Myslím že za poslední dny sem jí měl až dost.

Po práci si to mašuju přímo do Bobkovy reklamní agentury. Dneska tam ta ženská nebyla, (nejspíš se chystá na večer do ringu) ale místo ní tam seděla jiná, pohledná s krásnými vlasy a to nejdůležitější byla tam SAMA. Nasměroval jsem to rovnou k ní. Hezky jsem jí pozdravil a usmál se, ale ona nereagovala. Jen zvedla obočí, koukla na mě a dál si tam něco vypisovala do papírů. Stál jsem tam jak lopata. Po chvíli mi podala papír a jen dodala „Dvěře číslo 3“. Pak už zas jen tlemila do papírů na stole. Nafoukaná kráva, pomyslel jsem si a namířil to k těm dveřím. Vlezu dovnitř a tam stojí chlap jako hora. Chce po mě ten papír od té nafoukané krávy. Zavedl mě k jedné z mnoha hromad letáků. Vrazil mi do ruky plánek a řekl že tahle hromada je moje. Začal jsem to cpát do báglu a když byl narvaný až k prasknutí, tak jsem si všiml, že z hromady zmizela tak polovina. Druhou polovinu jsem musel nést v rukách.

Večer.

Ležím ve vaně. Nohy mám nateklé jak z maratonu a záda mě bolí tak, že si připadám jako by mě někdo bodl do zad nožem.

Nejhorší na tom je, že jsem dnes roznesl asi jen 2000 letáků. Začínám uvažovat o tom že s tou prací navíc praštím. To bych musel být superman abych to zvládal tak, abych na tom něco vydělal. Můj sen o novém PC je zase o kus dál.

Těsně před spaním.

Debilní letáky. Kvůli nim jsem si zapoměl koupit ten budík. To se mám budit na ranní kokrhání? Jestli přijdu zítra pozdě do práce tak mě šéf vyhodí. Zkusím si nastavit aspoň ten šmejd od rákosníků.

Čtvrtek 17. května

Budík zvonil, ale o 2 hodiny dříve. Měl pak let volným pádem z okna. Mám čas alespoň přemýšlet nad tím, jak sehnat prachy. Napadaly mě samé kravinový typy „přepadnout banku“ atd.

V práci mi šéf tleskal že jsem přišel včas. (Asi mu něco vyryju na kapotu). Jak může takový kretén dělat šéfa. Chodí tady jako mistr světa ve všem a křížený s Chuckem Norrisem.

Odpoledne.

Tak jsem ty letáky zabalil. Byla tam zase ta obrovská ženská a i s monoklem. Zajímalo by mě jestli vyhrála nebo ne.

Po cestě domů vidím v dáli Zdena. Nalitého. Ten chlap na to jednou doplatí. Velkým obloukem jsem se mu vyhnul. Nemíním fetovat to jeho aroma z tlamy. Švihnul jsem to oklikou kolem kina. Koukám na výlohu co zrovna hrajou. Nic moc. Většinou jen romantické blbosti pro holky, které pak mají v hlavě jen falešný pohled na vztah. Jeden film mě ale přece jen zaujal. Nazývá se „Barbaři v našem světě“, myslím že to bude film o mém šéfovi, ikdyž k němu by se mohlo hodit spíše „Hovado v našem světě“. Čtu si nástěnku ve vytríně dál, když tu náhle mě někdo poplácá po rameni. Podle smradu jsem hned poznal že je to Zdeno. Že ja vůl jsem nešel hned domů. Divím se jak může dělat elektrikáře, když je furt v lihu. Asi je v tom dobrý, protože jeho skóre zabitých lidí je stále na 0. Vykecal jsem se z toho a rychle se zdejchnul. Před vchodem do baráku jsem si vzpoměl na budík. Kdo nemá v hlavě má v nohách. Otočil jsem se na patě a valil do normálního obchodu. Stihl jsem to jen tak tak. Prodavačka už netrpělivě čekala až jí na hodinách skočí 18:00 aby mohla zavřít. Koukala na mě jak rozzuřený býk. Ani se ji nedivím, mě by to taky nasralo. Jenomže já ten budík potřebuju. Zaplatil jsem a valil domů. Zase Zdeno. On má snad nějaký radar nebo co. Začal do mě hustit kdekakou volovinu co zažil v hospodě. Uplně jsem mu to hltal(ironie). 20 minut stojím před obchodem a poslouchám Zdena. Kdyby byl střízlivý tak si s ním klidně pokecám, je totiž jako vyměněný. Ale když je jak dělo, tak se to nedá. Snažil jsem se mu namluvit že mám schůzku a že nemám čas. Zdá se že mě ani neposlouchá. Jediné co mě napadlo bylo utéct mu. Stejně si to po tom svým alkoholovém derby z hospody nebude pamatovat. Podařilo se. Zdrhnul jsem mu. Zpočátku jsem ho nemohl setřást, je až neuvěřitelné jak dokázal utíkat(asi v tom má praxi) , ale nakonec se to podařilo. Vrazil do nějakého chlapa. Ani jsem se neohlídl a utíkal dál.

Doma zkouším budík a funguje jak má. Ležím v posteli a snažím se usnout. Někdo zvoní. Kdo může v tak nekřesťanskou hodinu zvonit. Domovník. Asi mu taky koupím budík aby věděl kolik je hodin. Přišel mě seřvat za to že v noci házím harampádie z okna. Jak to ví? Vždyť byly 3 hodiny ráno. Taky mi přišel oznámit že mám službu před barákem a úklid společenských místností, jako jsou chodby, sklep atd. Odkýval jsem mu to jen proto aby mi dal pokoj.

Pomalu usínám a začínám nenávidět svůj život. Bez peněz, bez Masajky, šéf dement, domovník který asi nikdy nespí...

Pátek 18. května.

Do práce jsem přišel včas a vyspaný dorůžova. Konečně pátek a pak můj milovaný víkend. Šéf dnes nebyl v práci takže veget. Odpoledne jsem si zašel do internetové kavárny zkontrolovat e-mail. Dal jsem i kafe. 74 nových e-mailů mi bilo do očí. Spam, spam, spam a pro změnu spam až na jeden. Od šéfa. Proč mi píše?

Ahoj Tome.

Chci bych aby ses v sobotu stavil ke mně domů. Chtěl bych s tebou něco probrat. Je to důležité tak prosím přijď.

Vylil jsem na sebe kafe. Kalhoty vypadají jako bych se pochcal. Co po mě chce. Jestli to bude výpověď tak to jeho auto shoří v pekle a pošlu na něj tu wrestlerku od Bobka. Zbytek dne byl v klidu.

Sobota 19. května

Liju do sebe litry kafe. Nemohl jsem dospat nervozitou. Venku chčije jak z konve a to musím ještě k šéfovi. Bože jak mě se

tam nechce. Během dopoledne jsem přišel na nové využití energetáku. Když jsem se kouknul na ten flek na stěně, byl celý obsypaný komáry a jiným svinstvem. Fajná mucholapka.

Koukám na ten svinčík za celý týden a říkám si že bych s tím měl něco už udělat. Moc se mi nechce ale jestli to nechám ještě takhle další týden tak mi tu vrazí komando ve žlutých oblecích z Biohazard.

Douklízeno. Oběd jsem vynechal. Můj nervový stav mi nenechá jídlo aspon 5 minut strávit, protože hned letí ven. Nechápu bulimičky že jim to nevádí. Nažrát a hned vyblít, nažrát a pak vyblít, není to škoda peněz? Přestalo pršet. Blíží se třetí hodina a už budu muset vyrazit k šéfovi. Jedu 8 zastávek MHD a pak vystupuju někde za městem. Nikde ani noha, jen tráva a okolo les s polní cestou. Rozhodl jsem se po ní jít. Půl hodiny se trmácím lesem a pak se z poza zatačky objevil velký barák. Před barákem bylo šéfovo velké auto. Chytám klíče že bych mu ho trošku obtáhl kolem klik. Rozmyslel jsem si to. Nebudu si dělat problémy. Kdyby něco, vím kde bydlí a pak bych s tím mohl něco udělat. Stoupám po kamených schodech ke dveřím. Velký nádech a výdech. Tome to chce klid, říkám si. Klepu na dveře. Nic. Klepu podruhé a zase nic. Že ten magor si ze mě dělá srandu. Už se otáčím a vytahuju klíče, když v tom zavrzaly dveře a já uslyšel šéfa...

Večer.

Balím si věci na celý týden. Šéf je fajn chlap. Po tom co mi otevřel, mě uvítal jako samotného prezidenta. Stál jsem ve velké místnosti s obrovským schodištěm do druhého patra. Pak jsme si sedli do salónku vedle v místnosti. Nabídl mi něco ostrého. Pěkně drahou whisky. No jo, on vydělává statisíce tak si jí může dovolit. Sedl jsem si do koženého křesla a on spustil o co mu jde. V pondělí odjíždí na týden pracovně někam do Turecka. Požádal mě jestli bych nemohl hlídat jeho barák. Nejřívě se mi to nelíbilo, ale přesvědčil mě tehdy, když řekl že to budu mít místo práce a že dostanu za den 1000 navíc na ruku plus vše to co sním a vypiju. Ta flaška whisky mu tu nevydrží ani dvě hodiny, pomyslel jsem si. Tak jsem mu na to kývnul. Konečně se na mě usmálo štěstí. Budu hlídat barák, budu to mít místo práce a ještě 1000 za den na dřevo. To se mi fak líbí. Chlape, já tě miluju.

Tak jsem dorazil i s báglem zase k šéfovi. Řekl mi ale, že na něco zapoměl. Na jeho matku a mě se z hlavy vykourila idilka klidného volna. Snad tady nebude otravovat abych měl klid.

Bohužel se smůla zase ozvala, první boží rána. Jeho matka je stará, těžce nemocná a někdo se o ní musí starat. Ale proč zrovna já. Přece na tom finančně není tak špatně aby si nemohl dovolit ošetřovatelku. Uvažuju že to zabalím. Šéf mě chvíli přesvědčoval. Pak zvedl cenu na 2000 a mě se rozzářily oči. Co asi tak taková stará bába protřebuje. Najíst, napít a pohádku na dobrou noc? To klidně zvládnou. Tak jsme si na to pláclí. Jak jsem říkal šéf je fajn chlap, hlavně když solí prachy na ruku. Zavedl mě do svého pokoje, tam jsem si vyložil bág s věcmi do skříně. Byl tu nádherný klid, a ta pohoda. Až do večere jsme se bavily o práci. Pak přišla druhá boží rána. Dostal jsem seznam instrukce jak se postarat o jeho matku.

1.6:00 budíček a snídaně – nic tučného + hromada tabletek

2.7:00 povinná procházka s bábou kolem lesa

3.10:00 svačina

4.12:00 oběd – zase nic tučného

5.15:00 kulturní program

6.17:00 večeře + hromada lékařských bonbónů

7.18:00 koupel

8.20:00 večeřka

Něco mi vrtalo hlavou jak se tak o ní dokázal postarat když musí chodit do práce. Tak jsem se ho na to zeptal. Odpověděl mi že tu žije ještě se svým bratrem. Ten ale letí do turecka s ním.

Je 11 v noci a já uvažuju jestli jsem udělal dobře. Dospěl jsem k názoru že ten týden to nějak vydržím a pak si budu moct koupit novou Masajku.

Pondělí 21. května

Vstal jsem ve 4 ráno. Noci jsou tu strašidelné a někdy mi připadá že tenhle barák si žije svým vlastním životem bez ohledu na to kdo v něm bydlí. Včera večer jsem slyšel divné kroky. Řekl jsem si že to byl asi šéf, který šel na hajzlík. Udělal jsem ráno všem snídani. Babce jsem udělal suchary s marmeládou a aspoň bude mít s těma třema zubama 2 hodiny co dělat. Šéf odjel v 7. Rozloučili jsme se a já tu zůstal s babčou sám. Vzal jsem ji do města místo do lesa. Člověk by nevěřil kolik to dá

námahy tahat ten vozík. Babča byla ráda. Říkala, tím svým šišláním, že už dlouho nebyla na hřbitově se podívat na jejího zesnulého muže. Tak jsem jí vyhověl. Po hodině cesty jsem tam s ní došel. Poprosila mě jestli bych nemohl trochu kolem hrobu poklidit. Samozřejmě že ano. Makal jsem tam asi hodinu, ale za ty prachy to stojí. Blížila se desátá dopoledne a já vzal babču na terasu do kavárny. Dal jsem jí svačinu kterou jsem dělal ráno a objednal jsem si kafe u číšníka. Po chvíli mi ho přinesla tmavovlasá dívka se zelenýma očima. Usmála se na mě a můj žaludek udělal kotmelec. Otočil jsem se za sebe jestli se to opravdu směla na mě a né na někoho za mnou. Nikdo kolem mě nikdy nebyl. Oplatil jsem jí úsměv a cítil jak moje tvář rudne. Pak překvapila babča.

„Líbíš še jí.“

„Já bych neřekl. Tohle přece musí dělat na každého zákazníka.“

„No když myslíš. Ja to ale hned poznám. Mám na to šuch.“

„Myslíte čuch?“

„Jo myšlím“

Celou cestu zpět domu jsem na to musel myslet. Opravdu jsem se jí líbil? Nebo to byla nějaká halucinace? Rozhodl jsem se tam zajít zítra ráno znovu a ověřit to. Čas na oběd jsem prošvihnul, dovařil jsem v 1 odpoledne. Budu to muset vařit vše ráno a odpoledne to jen ohřát. Babča usnula a já sedl na chvíli k televizi.

„Tome!Tome!“ zavolala babča.

Já vyskočil z křesla a utíkal za ní jestli se jí něco nestalo. To by mě šéf zabil. Vlítl jsem do jejího pokoje celý udýchaný. Zeptal jsem se co se děje. Odpověděla jen že už je 17:00 a že má opravdu hlad. Pak mi to trklo. Já usnul v křesele a zase nemám nic nachystané. Došlo mi že starat se o starší lidi je dost únavné. Po večeri přišla doba na koupel. Náhřál jsem vodu do lavoru a donesl ho do pokoje babči a pak rychle pryč protože se začala vslíkat a to jsem fakt vidět nemusel. BLE. O dvacet minut později mě volala. Vlezl jsem tam se zavřenýma očima. Když mě ujistila že je oblečená tak jsem jí podepřel a uložil do postele. Za pár vteřin už spala. Já jsem měl čas konečně vypít tu whisky.

11 hodin večer.

Dal jsem si pár panáků a zase jsem slyšel ty kroky. Teď mi to přišlo opravdu divné. Šel jsem zkontrolovat babču a ta řezala jako vyšinutá. Řekl jsem si že se mi to zdálo. Vlezl jsem do svého „apartmá“, lehl na postel a zase ty kroky. To už mi naskakovala husí kůže. Sebral jsem se a vyšel na chodbu. Nic. V kuchyni jsem sebral nůž, prohlídl celý barák a ujistil se že jsou okna v přízemí a dveře zavřené. Ta whisky mi asi nedělá dobře. Nůž jsem si nechal u sebe pro případ nouze. Lehl jsem si a usnul.

Úterý 22. května

Moc dobře jsem nespál. V zrcadle na mě koukal divný týpek s pytlema pod očima. Já. V kuchyni jsem si pustil potichu rádio a začal vařit. Dnes jsem si na jídle nechal záležet. Babči jsem udělal obložený talíř a pečivo jsem jí nakrájel na kostky aby s tím neměla takové problémy. Zase ty kroky. To už mi začal běhat mráz po zádech. S kudlou v ruce jsem zase prošel celý barák a nic. Když jsem se vrátil tak obložený talíř byl z poloviny prázdný. Něco mi tady nehraje. Přece nemám halucinace, vím jistě, že ten talíř byl plný. Nechal jsem to plavat, ale stejně je to nějaké divné. Do budíčku chybělo asi půl hodiny a já už měl vše nachystané. Sedl jsem si na židli a pobrukoval si písničku co právě hrála v rádiu abych se trochu uklidnil a zvedl si náladu. Písnička skončila a já šel vzbudit babču. Pomohl jsem jí dolů ze schodů a po snídani se jí ptal jestli v noci něco neslyšela. Ujistila mě že ne. Ani se nedivím když spala jako zabítá. Poprosila mě jestli bych s ní nezašel opět na hřbitov, protože její synové ji tam neberou a ona by toho chtěla využít. Neměl jsem důvod nesouhlasit. Oblékli jsme se a já zjistil že dveře nejsou zamčené. Přece jsem to večer kontroloval. Tenhle barák je fakt divný. Na hřbitově jsem stál vedle babči, která koukala na náhrobek. Spatřil jsem jí u očí kapky slz.

„Byla to nehoda.“ řekla zničeho nic babča.

Celkem mě zaskočila a já nebyl schopný jí na to nic říct. Jen jsem se na ní tázavě podíval.

„Byla to nehoda,“ podívala se na mě „můj muž u nás doma špadl ze schodů a v pásek to bude plešně 15 let.“

Nezmohl jsem se na nic jiného než říct: „To je mi líto.“

„Byl to doblý muž,“ dodala babča „pojd’ jedeme dál.“

Opustily jsme hřbitov a namířily si to do kavárny. Babči jsem dal zase svačinu a já si dal kafe. Byl jsem zvědavý jestli tu

dnes bude i ta tmavovlasá servírka. Byla. Donesla mi kafe, usmála se a mrkla na mě. Zvedl jsem šálek kávy a na rozetce bylo napsané telefonní číslo. Pak babča dodala: „Vidíš šíkala jsem ti to.“

Nemohl jsem s ní nesouhlasit. Schoval jsem rozetku do kapsy od bundy. Těšil jsem se že jí zase uvidím a prohodím s ní pár slov ale přišel už jen její kolega. Asi se stydí, pomyslel jsem si.

Cestou zpět jsem to vzal jinou cestou a potkal domovníka. Ten mi opravdu chyběl. Začal do mě hustit že mám úklid v baráku a že pokud to neudělám tak mi zvedne nájem. Ujistil jsem ho že to tam udělám hned jak budu moct. Domovník spokojeně oděšel. Cestou zpět jsem přemýšlel jak to udělat abych mohl uklidit v baráku a babča o tom ani nevěděla. Pak mi to došlo. Až bude babča odpoledne spát tak tam zaběhnu a rychle to dám do pucu. A tak jsem to taky udělal. Vzal jsem to tryskem a uklidil tak rychle jak jen to šlo. Vyzvedl jsem si aspoň poštu a rychle se vrátil zpět. Naštěstí babča ještě spala.

Po večeři a koupeli babča usnula a já si sedl k telefonu a uvažoval zda-li mám nebo nemám zavolat. Nakonec jsem se odhodlal a vytočil číslo z rozetky. Chvilí to zvonilo. Zvedla to a já ji podle hlasu poznal.

„Haló tady Karolína.“

„Eeehm... ééé...“

„Je tam někdo?“

„Nooo... tady... éé“ položil jsem to. Co to sakra semnou je. Takový trapas. Nikdy jsem neměl problém s někým mluvit a teď tohle. Zhluboka se nadechl a zavolał znovu.

„Haló tady Karolína.“

„Eee tady Tom.“

„Jaký Tom?“

„Ten s tou babičkou v kavárně.“ konečně se mi rozmotal jazyk.

Klábosily jsme celkem dlouho. Až jsem se divil jak to šlo hladce. Je to fajn holka. Sice trochu ukecaná, ale aspoň s ní není nuda. Chtěl jsem se za ní zítra stavit do práce, ale má volno dva dny. Tak jsme se domluvily že si zítra večer zavoláme. Celý šťastný jsem si šel lehnout. A pak se ozvalo KLAP... KLAP... KLAP... KLAP...

Středa 23. května

V noci se mi špatně spalo. Stále po baráku někdo chodil a ikdyž jsem to snad tisíckrát zkontroloval, nikoho jsem nenašel. Rozhodl jsem se to sdělit babči. Celkem mě překvapila protože mi sdělila že o těch zvucích ví. Koukal jsem na ni a nevěřil jsem. Prý se to tu děje vždy když se blíží datum kdy umřel její muž. Řekl jsem jí že si ze mě dělá randu, ale kamenný výraz v její tváři mě přesvědčil že ne. Když viděla že jsem z toho celkem posraný, tak se mě snažila uklidnit.

„Bude to jen do pátku. Pak to přestane.“

Hmm. Fakt skvělý. Hlídám barák ve kterém straší.

Večer

Volal jsem si opět s Karolínou. Ta holka je boží. Ani jsem si nevšim že ji volám dvě hodiny a je mi to jedno, platí to šéf. Probraly jsme všechno. Dokonce jsem jí řekl že tu v baráku straší. Nevěřila mi a ani se jí nedivím. Tak jsem jí řekl ať dojde na noc a ať se přesvědčí. Byl jsem udivený když řekla že ano, ale až v pátek. Proč ne. Dáme nějaký koňak a uvidím co z toho bude, pomyslel jsem si.

Pátek 25. května.

Dnes je den D. Ráno jsem vzal babču na hřbitov. Zapálily jsme svíčky a jen tak stály a koukaly na náhrobek. Stavily jsme se také za Karolínou do kavárny. Dal jsem si kafe a babči jsem objednal zákusek. Babča se celý den chovala odtazitě. Skoro vůbec nemluvila a já se ani nedivím. Taky by mi nebylo do řeči. Šel jsem dovnitř za Karolínou. Stála za barem a já se s ní domlouval na večer. V 19:00 bude u mě. Tak a teď budu muset vygruntovat celý barák.

Večer.

Za hodinu jsem přijde Karolína. Barák se jen leskne. Jsem na sebe pyšný. Babči jsem odpoledne sdělil že budu mít

navštěvu. Nebyla proti, když se jedná o Karolínu. Celkem se jí taky líbí.

19:00

Zazvonil zvonek. Páni ta je jako švýcarské hodinky. Otevřel jsem a pozdravil jsem ji. Pak mě překvapila. Pozdravila a lehce mě políbila. Srdce mi bušilo a úplně jsem cítil jak mi červenají tváře. Chtěl jsem ji říct dál ale nešlo to. Jazyk byl ztuhlý jako prkno. Tak jsem aspon ukázal rukou ať vstoupí. Posadily jsme se všichni do salonku a klábosili s babčou. Na stůl jsem přinesl decentní občerstvení(bez česneku). Večer se přehoupł k desáté hodině. Babču jsem uložil do postele. A my se odebrali do mého pokoje. Byl jsem zvědavý co z toho bude. Chvilí jsme se na sebe jen koukaly a pak mě Karolína chytla za ruku. Pak to přišlo. Klap... klap... klap...

Sakra zrovna teď. Pak sem si uvědomil že kvůli tomu tady přišla. Nakoukli jsme z poza dveří a Karolína se mohla ujistit že opravdu po baráku nikdo nechodí.

„Tak to je mazec. Tady opravdu straší.“ a celá rozklepaná mě chytla za ruku. Musel jsem být jako rajče. A já si říkal že tohle bude super večer.

Bum, prásk. Ozvalo se z přízemí. Tenhle zvuk mi připadal jiný než klapot, který tu vždy slyším.

„Tady padají i věci?“ zeptala se Karolína.

„Ne jen to chození, tohle je divné.“ odpověděl jsem jí a řekl ať počká, že to zkontroluju.

Vylezl jsem na chodbu celý podělaný strachy. Lehce jsem nakoukl a viděl jsem 4 postavy. Zloději. Tichným krokem jsem se vrátil. Přemýšlel jak se z toho dostat. Karolínu začal brát hysterický záchvat, protože tohle už nebyly jen blbé kroky co šly slyšet, ale opravdoví zloději co by nám mohly ublížit. Trošku jsem ji uklidnil až tehdy, když viděla jak držím v ruce kuchynský nůž, který jsem tam nechal nedávno. Měl bych zavolat policii ale telefon je dole mezi zloději. Byla to bezvýchodná situace. Zloději určitě půjdou prozkoumávat i druhé patro. Zase se ozvalo klap...klap...klap... a pak jsem slyšel mužský hlas jak říká:

„Zůstan kde jsi nebo tě zabiju“

V tu chvíli mě napadlo. Babča. Určitě to slyšela a je nyní v nebezpečí. Nebyl čas přemýšlet. Vyletěl jsem z pokoje a zamkl Karolínu uvnitř. V roztřepané ruce jsem držel nůž a vyšel babči na pomoc. To co jsem zpatřil mi podlomilo nohy. Na schodech stál muž, spíše už děda. Zprvu mi nedošlo o koho jde ale obraz na zdi, který jsem už tolikrát viděl, mě ujistil že je to zesnulý muž od babči. Pozoroval jsem co dělá. 4 zloději s pistolema v ruce stály naproti němu a mířili na něj.

„Říkám ti vypadni, nebo umřeš“

pak odpověděl muž od babči.

„Ale já už mrtvý jsem. Měli by jste odsud vypadnout.“ řekl klidně. Zloději se začaly smát. Stalo se však něco na co nikdy do konce života nezapomenu...

Nad ránem.

Všude byly policejní auta. Jejich majáčky svítily střídavě modře a červeně. Já jsem stál u jedno z nich a zpovídal se policajtovi.

„Můžete nám říct, jak jste je sám odzbrojil?“

„Já nevím, asi se mě lekly a pistole jim spadly na zem.“

„A jak mi vysvětlíte že jsou všichni zloději mrtví?“

„To taky nevím. Asi ze mě dostaly infarkt.“

Policajt si něco zapisoval a já se koukl na 4 pohřební auta jak nakládají mrtvé těla zlodějů a odjíždějí pryč. Chvilí ve mně hlodalo že bych jim řekl že to udělal duch, že jim ty zbraně prostě vyletěly z ruky a pak spadly na zem mrtví. Když skončil výslech, tak zamnou přijela babča na vozičku. Koukl jsem se na ní. Byla evidentně šťastná. Protože když jsem stál na chodbě s kudlou v ruce, nevšiml jsem si že babča vylezla a hleděla na svého muže stejně tak jako každý rok před tím.

„Jšeš v požádku?“ zeptala se.

„Ano jsem.“

„A čo Kalolína?“

„Ta o tom nemá ani páru. Myslí si že jsem to udělal já a má mě za hrdinu.“

Babča se usmála.

Policie odjela až dopoledne, kvůli zdlouhavé práci při sbírání důkazů. Byl jsem opravdu unavený a tak jsem si sedl pod strom a snažil si trochu odpočinout. Přišla za mnou i Karolína. Velkým a dlouhým polibkem mě políbila. Pak mi zašeptala do ucha :“Ty můj hrdino.“ a usmála se. Šlo na ní vidět, že je opět sama sebou což o mě se nedalo říct.

Neděle 27. května

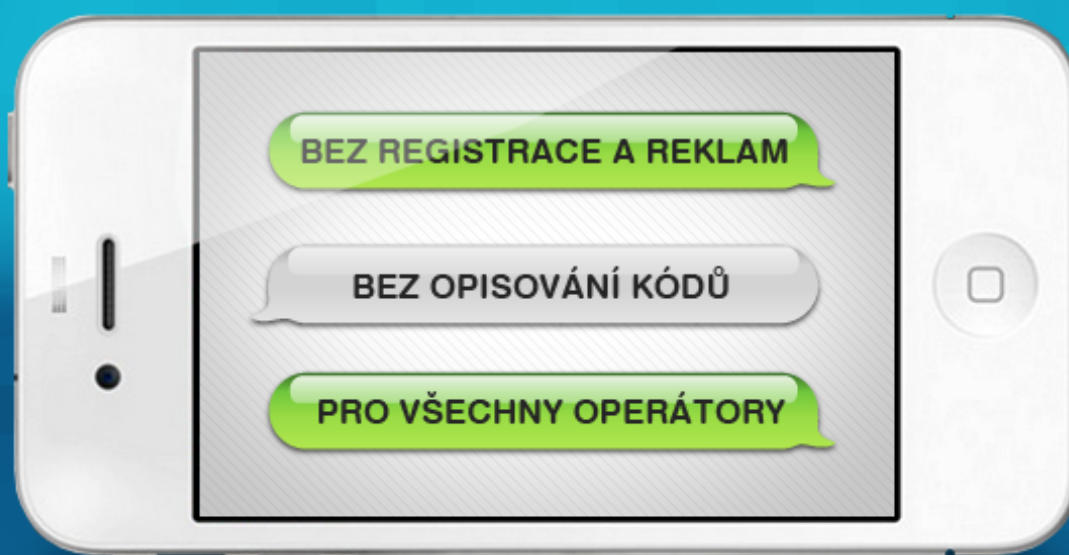
Od šéfa jsem dostal odměnu 50 000. Nová Masajka je v pokoji a jede tak jak má. Sedím u ní a hraju hry. Jenže je to nějak jiné. Stále mi něco chybí. Karolína. Vypl jsem Masajku a šel za ní.

Následujícího roku.

S Karolínou zrovna odjíždím na svatební cestu. Masajku jsem zapl jen tehdy když jsem něco pořeboval zpracovat kvůli práci ve které jsem byl povýšen. Můj život se odlepil od klávesnice a začal jsem si ho vychutnávat s mou milovanou ženou Karolínou.

KONEC

SMS ZDARMA DO VŠECH SÍTÍ



EsemeS.CZ
SMS zdarma z internetu